

ARANY JÁNOS.

A nemzet nagy költője meghalt!

A magyar nép mint egy szív zokogott fel nagy halottja felett. A fájdalomnak, mely a nemzet szívéen átnyílalott, hadd legyen itt is bár egy gyöngé utóhangja.

Mint a nap lassu méltósággal vonul fel a láthatár alól, ugy emelkedett fel ő is nemzetünk szellemi egén, de mint egy nap emelkedett özönnel öntve a fényt, vakítóan szórva a vilá-gosság sugarakat. S egy dicső ragyogással megfutott pálya után a mint csendben jött, csendben távozott el is.

S csoda-e, ha elborult a nemzet lelke ez égi fény kial-vásán?

S Arany Jánosban nemcsak a genius tüze lángolt, ő a jellem kristály-szépségével is tündökölt. Ő nemcsak mint költő volt nagy, hanem nagy volt mint ember is. Ő benne egy va-lódi, igaz nagyság tünt alá, — de nem az örök éjszaka ho-mályába. A valóban nagy emberek, ha elköltöznek is, az élők-kei maradnak. Szellemük körül jár mint szél. Hatnak, alkotnak és gyarapitnak látatlanul és „épitnek várost Amphionként.“

Oh vajha a nemzeti genius, mely Arany szellemében, mü-veiben kifejezést nyert, az évszázak hosszú során át kísérné a magyar nemzetet, s a nemzet az ő szellemét folyton életben tartva állitana neki szívében ércznél és kónél drágább emlék-oszlopot!

